

διαίσθηση,
 ρύθμιση,
 έπαινο.

Κάθε καιρός χρειάζεται
 νά ξαναμαθαίνεις τήν αδιάσπαστη
 εξέλιξη, ὄχι νά θυμάσαι μά νά
 ξαναβάξεις τήν εξάρθρωση
 τῶν στιγμῶν σέ συσπασμένους
 μῶνες, τόν ἀφρό ν' ἀνάβει
 τριχοειδῆ ἀγγεῖα, αὐτόν τό σφυγμό
 νά χτυπῶ αὐτή τήν ἐνόραση
 πάνω στό γύρισμα τοῦ πυροβολημένου φῶς
 ποταμοῦ, κάτω ἀπ' τό διπλό σέ μπόι
 μαοενίο πρέκι, κάτω ἀπ' τήν ἀλεύκαντη
 στοκένια χυνόμενη αὐγή.

Τσάκισα φύλλα ἀγριομυρτιᾶς
 γιά τόν πράσινο χυμό καί τήν πικρή μυρουδιά
 κι ἔμαθα ἀπό τσακισμένα ἀγριοχόρτα
 τόν πόνο τῆς φωτιᾶς καί τοῦ νεροῦ
 τόσον ἀληθινό ὅσο οποιαδήποτε ἄλλη
 γλώσσα.

ΕΞΟΡΙΕΣ

Τό σταχτί της γεράκι κουρνιαρίζει πάνω ἀπ' τό νεροχύτη
 καθώς ἀχνιστό νερό διακλαδώνεται πάνω ἀπ' τά χέρια μου.
 Ἄπό κάτω οἱ καρποί πού ρυτιδιάζουν καί ροζαίνουν.
 Εἶμαι ἐξόριστη μέσ στή δικιά μου χώρα.

Τά γατιά της τσακώνονται στό πάτωμα
 σέρνοντας μιά γλίτσα αἵματος ἀπ' τό μέρος πού τρώγανε.
 Κλειδώνω τήν πόρτα. Γρατζουνίζουν κάτω ἀπ' τήν πόρτα.
 Εἶμαι ἐξόριστη μέσ στό δικό μου κρεβάτι.

Τό πιτσιλωτό της μπασταρδόσκυλο, γεμάτο κόκκινη ψώρα
 κοιμάται στό κατώφλι τοῦ μπάρ τοῦ Τρίτου Δρόμου
 ἐκεῖ πού πίνω μπράντυ καθώς τά ζευγάρια ἀλλάζουν.
 Εἶμαι ἐξόριστη ἐκεῖ πού οἱ γείτονές μου βρίσκονται.

Στό πεζοδρόμιο καίγονται κονσέρβες στάχτης.
 Ἡ πράσινή της σαύρα τό βάζει στά πόδια ἀπ' τό φῶς
 γύρω ἀπό σκισμένο χαρτόνι καρβουνιασμένο σέ λαμπρή φτέρη.
 Εἶμαι ἐξόριστη μέσ στό δικό μου ὄραμα.

Τό ξανθό της παιδί κάθεται στή βεράντα ὅταν
 γυρίζω πίσω τό βράδι. Κρῖνα χέρια, γαλάζια βλέφαρα· κι οἱ δύο μας
 χρειαζόμαστε ὕπνο. Μοῦ λέει πῶς πρόκειται νά πεθάνει.
 Εἶμαι ἐξόριστη μέσ στή δικιά μου νιότη.

Κυρία τῶν ἀποστάσεων, αὐτή ἡ φωτιά, αὐτό τό νερό,
αὐτή ἡ γῆ σχηματίζουν ἓνα τέμενος ἐκεῖ πού βρίσκομαι.
Ἀκύρωσε τά ζωα σου καί τήν ξανθιά σου κόρη.
Εἶμαι ἐξόριστη μέσ στά δικά μου χέρια.

ΟΙ ΝΑΥΤΙΛΟΙ

I

Ἀνάμεσά μας πάνω στό φαρδύ μας κρεβάτι ἀγκαλιάζουμε ἓνα βραχνά
πού τόν ἔχουμε γεμίσει μέ ταξίδια. Ξυπνοῦμε
πίο χωρισμένοι ἀπό πρὶν, μ' ἀνοιχτά χέρια.
Τό στομάχι σου καί τό κεφάλι μου ἀρχίζουν νά πονοῦνε.
Ἀδύνατο νά δουλέψεις. Πονᾶς. Ἐγώ κλαίω.
Ἐξω ἀπ' τό βρώμικο παράθυρο, μέσ στήν ὑγρή
μεμβράνη τῆς καινούργιας ἀνοιξης, λασπωμένα μαυρισμένα παιδιά τσαλαβουτᾶνε
χαρτόνια σέ νερόλακους, γράφουν μέ κιμωλία σ' ἓναν τοίχο
ὅπου δύο ἀγόρια τρῶνε πορτοκάλια πάνω σέ μιά σκάλα πυρκαγιᾶς
Ἀγάπη, ὁ πόθος μᾶς κάνει καί τούς δύο ἀνώνυμους,
μεσήλικες, καβγατζήδες, γελοίους.
Πονᾶς θέλοντας δάκρυα. Ἐκλιπαρῶ γιά πόνο.

Πραγματικός, βρώμικος κι ἐξόριστος, μᾶς
ἀποφεύγει.
Θά τοῦ δειχνα βιβλία καί γέφυρες,
καί θά 'φτιαχνα μιά γλώσσα νά μπορούμε ὅλοι νά μιλάμε.

Καμιά ξανθιά φαντασία
Δέ μᾶς ἔστειλε ἡ μητέρα νά μᾶς μαστίζει τήν ἀνοιξη,
αὐτός ἔχει τά δικά του ἄσκημα ὄνειρα, θέλει δουλειά, μεθᾶ,
ἴσως δέ θά 'χε διαλέξει νά 'ναι ὁμορφος.

Γιατί τόν συγκρατήσαμε ὅταν φώναζε καί ξέρναγε,
εἶμασταν καλοί στό κρεβάτι, ἢ καλοί γιά ἓνα ζεστό γεῦμα,
δέ μᾶς δωρήθηκε ἡ ζωή του ἀπ' τό σβέρκο του,
ἢ ἀκόμα τό δικαίωμα νά μιλάμε πρὶν τή σειρά μας.
Ἀγάπη, ἀγάπη μου, δέν εἶναι αὐτό πού ἔχεις κάνει
ἄλλ' αὐτό πού τώρα ἀκριβῶς κάνεις.

ᾠ, θά κράταγα τό κεφάλι του καί θά τόν τάιζα πορτοκάλια
νά γευτεῖ τό ζεστό του σπῆτι,
ρόζ γαρίδα νά γευτεῖ τό πράσινο γλείψιμο τῆς θάλασσας.
Νά γευτεῖ τό δρόμο, τάρτα, κρύα ἄγρια μήλα
καί μακριά χλομά σταφύλια μέ σκονισμένα φεγγαρίσια δέρματα.
Νά γευτεῖ τόν ἔρωτά μου, κεχριμπαρένιο μέλι ἑλληνικό
στρώνοντας τή γλώσσα του μέ γλυκιά σκέψη πικροῦ.
Νά γευτεῖ τόν ἔρωτά μου, ὠμό κρέας, ραπάνια, λεμόνια
καί ἄλατι τρίβοντας τά χεῖλια του ἐκεῖ πού εἶναι σκασμένα.